

[Ellinger.]

paa ca. $\frac{1}{4}$ Mill. Kr., men det kan jeg i og for sig ikke finde afskrækkende. Det er Lytterne selv, der skal betale, og Udgiften er knap 1 Kr. pr. Medlem; med det nuværende Antal Lyttere bliver den knap 1 Kr. pr. Medlem hvert 4de Aar, det vil sige $2\frac{1}{2}$ pCt. af det, den paagældende i de 4 Aar har betalt i Licens. Det er ogsaa meget muligt, at denne Udgift vil kunne afholdes af, hvad der kommer ind i Licens, men kan den ikke det, kunde man det enkelte Aar, da der skal være Valg, forhøje Afgiften fra 10 til 11 Kr. Det vil være meget billigere for Lytteren end at være Medlem af en Organisation, og saa tvinges han ikke til som ved den Ordning, der nu gælder, at være Medlem af en Forening, som han i øvrigt ingen Nytte har af. Jeg nærer ikke Tvivl om, at naar man paa Tomandshaand taler om det, kommer man hurtigt paa det rene med, at jeg har Ret i disse Betragtninger, men nu taler vi ikke paa Tomandshaand, nu er det en stor Forsamling, der skal træffe Bestemmelsen, og saa er jeg ikke saa sikker paa, at Fornuften sejrer.

I Ministerens Forslag er desværre en Repræsentant for Radiobranchen gaaet ud. Jeg ved meget godt, at der var store Vanskeligheder, da der første Gang skulde indstattes en saadan Repræsentant, men Ministeren huggede saa igennem og satte en meget dygtig Mand ind, og jeg beklager meget, at denne dygtige Mand nu skal udgaa ved den nye Ordning. Det er mærkeligt, at naar man udvider en Institution fra 9 til 15 Mand, saa maa een af de repræsenterede Parter derved give Afkald paa sin Repræsentation; hvis den modsatte Forandring skete, var det mere forstaaeligt. Men det er saa meget urimeligere, som netop hele Radiobranchen er udviklet meget stærkt i de senere Aar og for en stor Del ved dansk Arbejde. Det er ganske ubegribeligt, at man da vil sætte denne dygtige Mand ud.

I øvrigt vil jeg kun udtale min Tilslutning til det; Ministeren sagde før om hele den Position, den danske Radiofoni har opnaaet. Ikke alene er det tekniske vistnok saa fuldkomment som nogetsteds, men ogsaa Administrationen, altsaa Tilrettelæggelsen af Udsendelserne, maa man i allerhøjeste Grad anerkende, og denne Anerkendelse falder saavel paa Radoraadet som paa Driftslederen og paa Programudvalget. Jeg vil udtale Ønsket om, at denne høje Standard maa opretholdes. Gamle C. V. Rimestad sagde en Gang: I Poesi og Kunst er det

bedste det mest gribende, det bedst forstaaelige og derfor det mest folkelige, og jeg slutter mig ganske til denne Betragtning. Min Erfaring gaar ud paa, at saaledes er det. Men der skal en vis Træning til, erkender jeg. Man kan i høj Grad forfriskes ved og nyde, lad os sige et Virtuosnummer paa en Violin, og beundre den Teknik, hvormed det udføres, og for øvrigt kan der ogsaa være mange Skønheder deri; men det mest gribende, det mest betagende, det, der sætter de dybeste og mest varige Spor, er de store musikalske Aanders Værker. Men for at kunne gribes af dem skal der naturligvis en vis Træning til; Dansemusik er i Regelen lettere tilgængelig, den gaar lettere ind i de fleste Mennesker, men den efterlader sjældent et dybere Indtryk. Og det er netop en af Statsradiofoniens store Opgaver at tilvejebringe denne Træning hos Befolkningen. Derfor, lad blot Folk faa Dansemusik — bevares vel; Livet kan være alvorligt nok, man kan ogsaa trænge til nogen Fornøjelse; men det glæder mig, at den anden Side af Opgaven i høj Grad holdes for Øje af den nuværende Styrelse. Jeg har i sin Tid som Formand for Arbejderforeningen af 1860 siddet i en stor Forsamling, der betaget lyttede i over 2 Timer til Recitation af Goethes „Faust“, 2den Del, og det er sandelig tung Føde; man blev grebet deraf, men for at man kunde blive dette, maatte der naturligvis en vis Træning til, en Træning, som netop disse Mennesker havde været udsat for i mange Aar; derfor blev Nydelsen saa stor. Den Ledelse, der staar i Spidsen for Statsradiofonien, vil ganske sikkert, hvis den bliver ved at arbejde i den Aand, hvori den hidtil har arbejdet, stadig holde sig for Øje, at en saadan Træning skal til, og selv om maaske ved en Afstemning i Øjeblikket de fleste vilde foretrække den lettere Musik og det mere komiske af, hvad der kommer frem i Litteraturen, vil det alligevel ikke være længe, før langt de fleste kræver det lødige, det, der betager mest, det, der giver det varigste Indtryk.

Jeg for min Del er klar over, at man ikke kan faa lavet det foreliggende Forslag om i Henhold til de Principper, som jeg i første Halvdel af mine Udtalelser nævnte som de rigtigste, om end jeg ikke nærer Tvivl om, at man ogsaa fra anden Side vilde erklære dem for rigtige. Det, jeg har udtalt, betyder selvfølgelig ikke, at vi ikke vil medvirke til, at der kommer en Radiolov. Jeg formoder, at Lovforslaget skal henvises til en Udvalgsbehandling; og vi fra vor Side vil gøre vort til, at denne Udvalgsbehandling kan blive ikke alene saa